

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

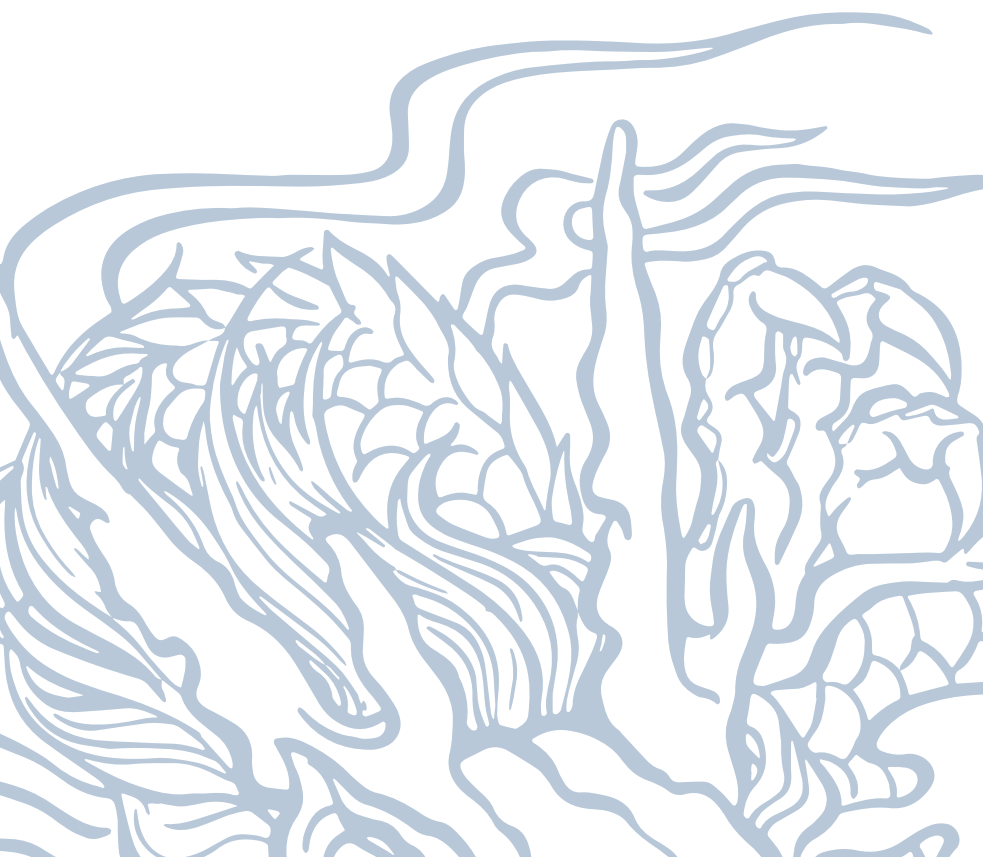
SÁL SMRTI

ČÍNSKÉ THRILLERY III

HOST

PETER MAY
SÁL SMRTI

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY III

SÁL SMRTI

BRNO 2016

The Killing Room © Peter May, 2001

Translation © Filip Drlik, 2016

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-691-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-719-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-720-2 (Formát MobiPocket)

Věnováno Stevovi, Trendě a Danielle

PROLOG

Děšť rozmazává pohled ze zadního sedadla jeho limuzíny jako slzy. Subtropická průtrž v chladivém listopadu vše vybarvuje do modrošedých šmouh. Přijel z Ameriky, aby oslavil spojení mezi kontinenty, mocné sjednocení Východu a Západu. Ale ani všechny peníze na světě ho neochrání před hrůzami, které ho čekají za pouhých několik minut.

Věže z oceli a skla vyrůstají do okolní mlhy; působí neskutečně, jako přízraky. Nějakým podivným způsobem mu připomínají něco docela odlišného. Vzdálené zubaté pobřeží na severozápadním konci Evropy. Výpravu na odlehlý skotský ostrov, kam se vydal hledat své kořeny a našel prsty z kamene natažené k nebi a seřazené ve zvláštních kruhových uskupeních. Monolity vztyčené k uctění kdovíjakého boha.

Špička kolosálního pagodovitého mrakodrapu Ťin Mao se ztrácí v oblacích a v mlhavé dálce za ní se tyčí další věže, které vyrůstají přímo z popela Maova snu o komunistické utopii. Kdysi se v Pchu-tungu rozprostíraly močály chráněné statusem „zvláštní ekonomické zóny“, nyní z nich jako plevel rostou další vysoké stavby. Šanghajané je pozorují z druhé strany řeky a celá

generace přemýšlí nad tím, co přijde příště. Američan zvedne oči k těmto monolitům jednadvacátého století a je si vědom, že ti, kdo je vztyčili, uctívají jediného boha — peníze. Usměje se. To pomýšlení ho uspokojuje. Neboť i on se chodí modlit ke stejnému oltáři.

Projíždějí kolem vysoké a mohutné zdi natřené lososově růžovou barvou. Po celé délce jejího hřebene se táhne černé kovové zábradlí s ostrými špicemi. Limuzína zastavuje za ostatními auty, které celou cestu následovala. U jeho dveří se okamžitě rozevírá sluk černých lesklých deštníků. Vystupuje na červený koberec a po došlápnutí se mu v prohlubních kolem podrážek tvoří menší kaluže.

Za otevřenými branami se před ním rozprostírá stavba, les ocelových tyčí vyrůstajících z betonových panelů uložených v zemi. Na opačné straně jsou do bláta naskládáné dvě řady buněk pro dělníky. V dešti se shromažďují bledé orientální tváře a netečně se dívají, jak příchozí s obtížemi překonávají cestu přes bažinu. Červený koberec je již zcela ponořený v řídkém blátě, které zanechává šplíchance na lesklé černé kůži a kropí nohavice čerstvě vyžehlených kalhot. Američanovi začíná mezi prsty na nohou prosakovat studená voda. V duchu zakleje. Ale navenek na sobě nedá nic znát. Nepřestává se usmívat a je odhodlaný udělat na své čínské hostitele dojem. Přece jen jsou to jeho partneři v doposud největším společném čínsko-americkém podniku, i když se mu nechce věřit, že tak zmáčené místo dokáže udržet obří konstrukci z oceli a skla, která se stane sídlem Newyorskó-šanghajské banky a nejvyšší budovou v Asii. Uklidňuje ho však vědomí, že jeho pozice generálního ředitele z něj učiní jednoho z nejmocnějších mužů na planetě.

Vychází po schodech na pódium a konečně se schovává před deštěm pod rozložitým plátěným přístřeškem. Vstupuje do záře světových médií a televizních reflektorů, které zaplavují zimní

ráno jasným modrobílým světlem. Záblesky fotoaparátů se míhají v dešti jako světlušky. Marketingový tým odvedl svou práci.

Kolem pódia visí provazce zmáčených barevných dekorací. Jeho čínský protějšek s úsměvem přichází k mikrofonu, aby zahájil událost formálním proslovem. Američan bezděčně těká pohledem kolem. Nad dočasnou konstrukcí pódia visí obrovská násypka, jejíž ústí se sklání nad hlubokým příkopem pod nimi. Až předstoupí a zatáhne za páku, z hubice se vylíjí tuny betonu a zaplaví útroby jeho budoucí banky; vytvoří slavnostní základní kámen, na němž Američan vystaví svůj nepřekonatelný úspěch.

Do jeho myšlenek se náhle prodere krátký aplaus. Čísi ruka ho bere za předloktí a vede ho k mikrofonu. Další záblesky světlušek. Slyší svůj vlastní hlas, podivný kovový zvuk vycházející ze vzdálených reproduktorů; slova, která se naučil nazpaměť. Nemůže si nevšimnout, že zákop pod ním se rychle plní vodou, hustou hnědou břečkou připomínající čokoládu zvířenou kapkami deště.

Ozývá se další potlesk. Američan opouští přístřešek a vychází na malou čtvercovou plošinu, zatímco Číňan po jeho pravici mu nad hlavou drží deštník. Kolem nich stékají závěsy z dešťových korálků. Bere do rukou páku a s pocitem absolutní moci nad vlastním osudem za ni zatáhne. Tváře přítomných se s očekáváním zvedají k násypce. Na okamžik se zdá, že všichni zatajili dech. Obrovské očekávání narušuje jen bubnování deště na plátěné střeše.

Američanovi se najednou pohne zem pod nohama. Ozve se hlasité prasknutí a po něm zvláštní skřípění, jako chrčivý poslední výdech umírajícího. Podpěry pod jeho drobnou plošinou se podlamují a přitom se bortí stěny výkopu. Muž se otočí a strachem sevře paži, která drží deštník, ale už nestihne zastavit pád skrz závoj deště. Má pocit, že padá celou věčnost. Nepoznává vlastní křik, jenž jako kdyby přicházel zdálky. Potom přijde o dech,

když se ho zmocní šok ze studeného řídkého bláta. Zdá se mu, že se kolem něj hroutí celý svět. Mává kolem sebe rukama, aby se zachránil dřív, než bude zasypán. Spatří nataženou ruku a v duchu děkuje bohu. Stiskne ji a cítí, jak se mu její maso rozpadá v prstech. Ale nemá čas nad tím přemýšlet. Vší silou se přitáhne, aby se dostal z bláta, ale natažená paže neklade žádný odpor. Když muž opět upadne na záda, uvědomí si, že není k ničemu připevněná. Okamžitě ji zahodí a s největším znechucením se snaží pochopit, co se děje. Slyší nad sebou křik mnoha hlasů. Otočí se právě v okamžiku, kdy se z blátivé stěny vynoří ženská ňadra a hned za nimi i ramena a břicho. Ale bez rukou, bez nohou a bez hlavy. Zmocňuje se jej panika. Mává kolem sebe rukama a opět se snaží zvednout, ale najednou leží a zírá do tváře s černými otvory namísto očí a s vlasy přilepenými na hnijící maso. Do krku se mu dere výkřik. Cítí, jak se mu zvedá žaludek. Vzhledne a zoufale se snaží vyhledat pomoc, ale spatří opět pouze vysoké monolity v mlze. Tentokrát je však vidí jinak: naskládáné jako náhrobky na hřbitově.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Studená suchá hlína vyklouzla její matce z ruky a zarachotila na víku rakve. Margaret se také sklonila, nabrala si plnou hrst a ucítila, jak se jí zmrzlá zemina lepí ke kůži. Nechala ji spadnout do otcova hrobu a podívala se k šedivému nebi. Poryv ledového větru vanoucího od vzdáleného jezera přinášel první zimní sněh. Otřásla se a přitáhla si kabát těsněji k tělu, aby zmírnila svůj smutek.

Odvrátila pohled od hrstky truchlících nad hrobem, mezi nimiž bylo několik příbuzných a přátel, zástupce univerzity a pár bývalých studentů jejího otce. Na pohřebním rituálu bylo něco primitivního. Margaret to připadalo svým způsobem absurdní; představa, že někdo umístí člověka do dřevěné bedny, spustí ji do země a nechá ho tam shnít. Viděla už dost nebožtíků v různých stadiích rozkladu, takže se už dávno rozhodla, že až přijde její čas, nechá své ostatky spálit. Bylo to jednodušší a čistší. A také definitivnější. Věděla, jakými fázemi projde pohřbené tělo, a takhle nad odchodem svého otce přemýšlet rozhodně nechtěla.

Vítr se opíral do větví opadaných stromů, které ve své zimní nahotě neposkytovaly oku žádnou útěchu. Poslední podzimní

listí olemované stříbrem mrazu předchozí noci tlelo spadané na zemi. Věděla, že někde nalevo od nich mezi řadami náhrobků leží hroby slavných gangsterů z pestré minulosti města. Alphonse Capone a jeho rodiče; nechvalně proslulý John May a jeho žena Hattie; „Kulomeťák“ Jack McGurn; Antonio Lombardo a desítky dalších italských imigrantů a jejich potomků, kteří na tomto větrném místě pomáhali rozsévat semena amerického organizovaného zločinu. Její otec za života býval v lepší společnosti.

Ale zde, na hřbitově Mount Carmel na západní straně Chicaga, byla pohřbená celá jeho rodina, směsice předků skotského a irského původu. Příbuzní její matky pocházeli z Německa. Podle všeho právě od nich získala bledou, pihovatou kůži a světlé vlasy. Její otec měl v mládí černou keltskou kštici a zářivě modré oči. Margaret těšilo, že po něm zdědila alespoň nějaké geny.

Zpráva o jeho smrti se k ní v Pekingu dostala prostřednictvím krátkého, odměřeného telefonátu s matkou. Dlouho potom seděla v malém bytě, který jí poskytla univerzita státní bezpečnosti, upadla do prapodivné prázdnoty a znepokojoval ji fakt, že ji nezachvátily žádné emoce. Naposledy otce viděla před necelými dvěma lety a po telefonu spolu promluvili jen párkrát. Bála se, že nepocítí zármutek. Ten se však dostavil uprostřed noci, kdy ji probudil vlastní pláč.

Právě teď nevěděla kudy kam. Tragické okolnosti otcova úmrtí ji nakonec donutily přetrhnout pouta s Čínou — křehká pouta, která existovala jen díky muži, jehož podle všeho milovala. Nyní byla „doma“ a musela učinit rozhodnutí, která odkládala už příliš dlouho. Rozhodnutí o tom, kde skutečně leží její budoucnost. Rozhodnutí, kterým nechtěla čelit.

V Chicagu byla už téměř tři dny a ani jednou se za tu dobu nevydala do severní části města, aby se podívala na svůj byt ve čtvrti Lincoln Park. Vyzvedávání pošty a zalévání květin nechala na sousedech. Byla však pryč déle než osmnáct měsíců a bála se,

co by tam na ni mohlo čekat. Měla strach z minulosti, na kterou se snažila zapomenout; nechtěla oživit vzpomínky na muže, se kterým sedm let žila. Muže, jehož si vzala. Místo toho zvolila bezpečí svého starého pokoje v cihlovém domě, kde vyrůstala, na předměstí Oak Park plném stromů. Všechno tu bylo povědomé, konejšivé a plné vzpomínek na časy, kdy neměla žádné starosti a povinnosti a život pro ni stále skýtal příslib něčeho kouzelného. Dobře však věděla, že jen oddaluje nevyhnutelné.

„Margaret,“ nesl se k ní matčin hlas po větru a zasáhl ji stejně ledově. Margaret zastavila a počkala, až s ní matka srovná krok. Za poslední tři dny spolu téměř nepromluvily. Krátce se objaly, ale bez skutečné vřelosti. Jedna se slušně optala druhé, jak se má, a došlo tak jen ke zdvořilostní výměně nezbytných informací. Nebylo to však tím, že by se vzájemně odcizily. Jejich vztah byl chladný již od nepaměti. Bez lásky. Zvláštní vztah mezi matkou a dcerou. „Pomůžješ mi s podáváním jídla, až se vrátíme do domu?“

„Samozřejmě.“ Margaret netušila, proč se jí na to matka ptá. Už se na tom přece dohodly. Pomyslela si, že to bude nejspíš jen tím, že jí nemá co říct.

Mlčky došly k bráně, bok po boku, ale daleko od sebe, jako kdyby držely místo zesnulému manželovi a otci. Když dorazily k autům, její matka řekla poněkud naléhavě: „Tak co teď? Zpátky do Číny?“

Margaret zatnula zuby. „Mami, na tohle teď vážně není vhodná doba ani místo.“

Matka zvedla obočí. „Chápu to tak, že to v tvé řeči znamená ano.“

Margaret po ní střelila pohledem. „Jestli se tam vrátím, tak to bude nejspíš jen proto, abych od tebe utekla.“ Otevřela dveře pronajaté limuzíny a usadila se na chladné kůži zadního sedadla.

II

„Zástupce velitele oddělení Li.“ Obhájce mluvil pomalu, jako kdyby se zamýšlel nad každou slabikou. „Když porovnáme tyto otisky podrážek s fotografiemi stop pořízenými na místě vraždy, není pochyb, že je zanechaly stejné boty.“ Snímky šlápějí a odpovídající otisky podrážek měl rozložené na stole před sebou.

Li Jen opatrně přikývl. Nebyl si jistý, kam to celé směřuje. Navíc si uvědomoval, že ho z protější lavice pozorně sleduje soudce, prohnaný bělovlasý veterán se ztrápeným výrazem, oděný do modré zimní uniformy. Nad jeho hlavou visel rudozlatý znak ministerstva státní bezpečnosti. V tichu plné soudní síně bylo zřetelně slyšet škrábání zapisovatelova pera.

„To by nás mohlo přivést k závěru, že majitel těchto bot byl přinejmenším přítomen na místě činu — zejména ve světle tvrzení obžaloby, že na botách byly nalezeny i stopy krve oběti.“ Právník vzhlédl od svého stolu a vrhl na Liho chladný pohled. Byl to mladý muž kolem třiceti, tedy zhruba ve stejném věku jako Li. Jeden z nového vrhu právníků, kteří se přizpůsobili nedávné legislativní změně rychle se rozvíjejícího čínského justičního systému. Byl uhlazený, pečlivě upravený a očividně úspěšný. Tmavý oblek od Armaniho, bílá značková košile perfektního střihu a hedvábná kravata. K tomu zářil sebevědomím, které Liho znepokojovalo. „Souhlasíte?“

Li přikývl.

„Promiňte, říkal jste něco?“

„Ne, souhlasně jsem přikývl,“ řekl Li podrážděně.

„Pak prosím mluvte nahlas, zástupce velitele oddělení, aby zapisovatel mohl uvést vaše odpovědi do protokolu.“ Majitel obleku od Armaniho se zatvářil prozíravě a snažil se dodat soudu falešný pocit, že předvolaný svědek je nezkušený policista.

Li se naježil. Jednalo se o jednoznačný případ. Obžalovaný byl mladý násilník z venkova, který prohlásil, že v Pekingu hledá práci. Vloupal se do domu oběti v severovýchodní části města. Když se jeho obyvatelka, postarší vdova, probudila a přistihla ho při činu, ubodal ji k smrti. Celé místo činu bylo od krve. Hlídač z dělnické ubytovny zavolal na místní úřad státní bezpečnosti a nahlásil, že jeden z ubytovaných dorazil uprostřed noci pokrytý tekutinou, která nápadně připomínala krev. Než policie dorazila na místo, obžalovanému se nějak podařilo zlikvidovat zkrvavený oděv a smýt ze sebe všechny stopy krve. Vražedná zbraň nebyla nalezena, ale jeho boty odpovídaly šlápotám v krvi na místě činu a v podrážkách byly nalezeny stopy krve oběti. Li nechápal, co dodává povýšenému obhájci zjevný pocit sebejistoty. Nemusel však čekat dlouho, aby to zjistil.

„Takže souhlasíte, že majitel těchto bot byl s největší pravděpodobností pachatelem zločinu?“

„Souhlasím,“ řekl Li jednoznačně, aby předešel jakýmkoliv nejasnostem.

„Co vás tedy vede k tomu, že pachatelem byl můj klient?“

Li se zamračil. „Ty boty jsou jeho.“

„Vážně?“

„Byly nalezeny v jeho pokoji na ubytovně. Forenzní vyšetřování odhalilo stopy krve oběti v podrážkách a pořízené otisky přesně odpovídají otiskům nalezeným na místě činu.“

„Tak kde jsou?“ Právník se Limu neochvějně zahleděl do očí.

Liho poprvé během přelíčení začala opouštět sebejistota. „Kde je co?“

„Ty boty, pochopitelně,“ prohlásil s předstíranou rozmrzelostí. „Nemůžete tvrdit, že jste našli pár bot v pokoji mého klienta, spojit ho tak s místem činu, a nakonec je ani nepředložit jako důkaz.“

Limu začala tepat krev ve spáncích a pocítil, jak se mu do tváří dere horkost. Podíval se směrem ke stolu prokurátora, ale žalobce pohledem hypnotizoval papíry, které měl rozložené před sebou. „Po skončení forenzní analýzy byly označeny a zaevidovány a...“

„Ptám se vás znovu,“ přerušil ho právník zvýšeným hlasem. Opět mu položil prostou a zcela pochopitelnou otázku: „Kde jsou?“

„Byly odeslány na prokuraturu jako důkazy pro soudní přelíčení.“

„Proč je tu tedy nevidíme?“

Li se opět letmo podíval na prokurátora, kterému se tváře zbarvily vztekem. Podle všeho se neschopnost žalobce předložit předmět doličný propírala už předtím, než byl Li předvolán jako svědek. Snažili se z něj udělat idiota. „Proč se nezeptáte prokurátora?“ zeptal se ponuře.

„To už jsem udělal,“ řekl majitel obleku od Armaniho. „Tvrdí, že jeho úřad je od vás neobdržel.“

V sále to vzrušeně zašumělo. Soudní zřízenec vyštěkl úsečné varování, vyzval zástupce veřejnosti, aby se utišili, a pohrozil jim vyvedením ze soudní síně.

Li moc dobře věděl, že boty byly společně s ostatními důkazy odeslány na prokuraturu. Věděl však i to, že na lavici svědků nemůže říct ani udělat nic, čím by to dokázal. Střelil pohledem na místo po prokurátorově boku a setkal se s nenávistně staženou tváří pozůstalého. Věděl, že až s ním skončí obhájce, bude muset čelit hněvu, na který měl syn oběti plné právo. Zatímco se na něj upíraly oči všech přítomných, obhájce prohlásil: „I vám musí být jasné, zástupce velitele oddělení, že bez těch bot se můj klient nemá z čeho zodpovídat.“

* * *

Rozrazil skleněné dveře, rázně prošel kolem řady rostlin v květináčích, které lemovaly odpočívadlo nad schodištěm, a spěchal dolů ze schodů, aby se co nejdříve dostal na parkoviště. Prokurátor mu běžel v patách s tlustou složkou dokumentů v podpaží. Nad nimi se tyčilo pět pater pekingského městského lidového soudu střední instance, z něhož vyrůstala obrovská věž radiového vysílače. Nalevo od nich hlídali ozbrojení policisté příjezd k vazebním celám. Rudá čínská vlajka zplihle visela v zimním slunci nad znakem ministerstva státní bezpečnosti, symbolem spravedlnosti. Jaké spravedlnosti? Li si nebyl tak jistý. Ještě na schodech si přes zelenou uniformu přehodil zimník a zakryl krátký sestřih brigadýrkou. Jeho dech se před ním v chladném ranním vzduchu vzdouval jako plamen ohně.

„Říkám vám, že k nám vůbec nedorazily,“ vykřikl prokurátor, který spěchal za Lim. Byl to nevysoký, hubený muž s řídnuocími vlasy a silnými brýlemi, jež zdůrazňovaly jeho nezvykle kulaté oči. Zdálo se, že uniforma, kterou má na sobě, je pro něj příliš velká.

Li se v polovině schodiště prudce zastavil a otočil se, takže do něj prokurátor málem narazil. „To jsou kec,“ prohlásil Li. Přestože prokurátor stál o schod výš, Li ho výrazně převyšoval. Drobný muž ucouvl před Liho rozezleným pohledem. „Ten případ byste nikdy nedostali k soudu, kdybychom vám neposkytli důkazy.“

„Důkazy na papíře. To jediné jste nám poslali,“ trval na svém prokurátor. „Předpokládal jsem, že ty boty jsou uloženy v depozitáři.“

„Tam také byly. Což znamená, že za ně neneseme zodpovědnost my, ale vy.“ Li zároveň zvedl hlas i ruce. Příliv lidí vycházejících ze soudní síně za nimi se zastavil, aby jim neuniklo ani slovo. „Ve jménu nebes, Čangu! Moji lidé dělají první poslední, aby dostali zločince před soud...“ Na okamžik ztratil pozornost, protože zahlédl majitele obleku od Armaniho a jeho

rozjásaného klienta, kteří kolem nich procházeli po schodech. Náhle pocítil touhu zatnout pěst a rozbít jejich rozesmáté obličej na kaši. Ale věděl, že spravedlnost a zákon musejí jít vždy ruku v ruce. Místo toho se otočil k prokurátorovi, aby si zlost vyřil na něm. „A vy si kurva klidně poztrácíte důkazy a vrahové si pak dál chodí po svobodě. Můžete očekávat oficiální stížnost.“ Obrátil se a pokračoval dolů po schodech. Ještě za chůze si mezi rty vložil cigaretu a nechal prokurátora Čanga tiše doutnat na místě. Ten si byl bolestivě vědom zvědavých pohledů. Policisté s prokurátory takto nemluvili, na veřejnosti rozhodně ne. Bylo pro něj ponižující ztratit tvář.

Čang bezmocně zahulákal Limu do zad. „To já si budu stěžovat, zástupce velitele oddělení. Rovnou komisaři. Nemyslete si, že budete žít v bezpečí stínu svého strýce navždycky.“

Li se v mžiku zastavil a Čang ihned pochopil, že zašel příliš daleko. Li se otočil a mlčky ho zpražil tak soustředěným pohledem, že Čang se musel rychle podívat jinam. Obrátil se a vyběhl po schodech zpátky do bezpečí soudní budovy.

Li ho pak ještě několik vteřin upřeně pozoroval a potom proběhl kolem zaparkovaných vozů na ulici. Měl co dělat, aby se udržel. Chtělo se mu někoho — kohokoliv — udeřit. U vývěsky s přehledem přelíčení na aktuální týden stála skupinka lidí a zvědavě pozorovala procházejícího policistu. Li si jich však vůbec nevšiml. Žádnou pozornost nevěnoval ani obchodníkovi na rohu ulice, který mu nabízel ovoce zpoza stánku se zeleno-žlutou stříškou, ani vůni kouře linoucí se z jehněčích špízů, jež se opékaly nad uhlíky v úzkých prostorách uličky Si-ta-muo-čchang. Místo toho se vydal k burácejícím proudům aut na východní třídě Čchien-men a vůbec nepostřehl zvuk klaksonu, který se za ním ozval. Pootočil se teprve až v okamžiku, kdy zahřměl motor; znovu se ozvalo zatroubení a přímo vedle něj zaparkoval policejní džíp. Detektiv Wu se vyklonil od volantu,

aby otevřel dveře u spolujezdce. Li byl překvapený, že ho vidí. „Co chcete, Wu?“ zavrčel.

Wu zvedl ruce na sebeobranu před Liho vztekem. „No tak, šéfe, čekal jsem na vás nejmíň hodinu.“

Li vklouzl na místo spolujezdce. „Proč?“

Wu se usmál a přitom nepřestal čelistmi omílat kožnatou žvýkačku, která už dávno ztratila všechnu chuť. Posunul si sluneční brýle výš nad čelo. Přinášel zajímavé zprávy a nechtěl je vydat jen tak; chtěl si ten okamžik co nejdříve vychutnat. „Pamatujete se na ten případ, ke kterému došlo během Svátků jara? To rozřezané děvče? Našli jsme části jejího těla v mělkém hrobě poblíž Letního paláce...“

„Jo, ten případ si pamatuju,“ přerušil ho Li netrpělivě. „Nikdy jsme nezjistili, kdo to udělal.“ Odmlčel se. „Proč se ptáte?“

„Našli celou hromadu přesně takových dole v Šanghaji. Něco jako masový hrob. Možná jich tam je až dvacet. Stejný modus operandi.“

„Dvacet?“ vykřikl Li nevěřicně.

Wu pokrčil rameny. „Zatím nevědí, kolik přesně, ale našlo se hodně kousků. A chtějí vás tam mít. Co nejdřív.“

Liho to zaskočilo. „Mě? Proč?“

Wu se zazubil. „Protože jste taková hvězda, šéfe.“ Ale úsměv mu brzy zmrzl na rtech, protože spatřil Liho chladný pohled. „Myslejí si, že by to mohlo být nějak spojené s tou vraždou v Pekingu,“ dodal rychle. „Navíc jsou pod velkým tlakem, aby to vyřešili co nejdřív.“

„Nevíte proč?“ zeptal se Li zvědavě a úplně zapomněl na svůj debakl u soudu.

Wu si zapálil cigaretu. „Podle všeho tam byla dnes ráno velká sláva. Lili beton do základů nějaké velké čínsko-americké banky, kterou stavějí na druhé straně řeky v Pchu-tungu. Představte si to — ředitel Newyorské banky přijel na stavbu. Byli tam všichni

velcí hlavouni. Hemžilo se to tam lidmi od amerických novin a televize. Akorát zrovna chcalo jako z konve. Nebylo to vlastně staveniště, ale bažina. Plošina, kterou postavili pro VIP, se zhroutila. No a ten Američan spadl přímo do díry, kterou chtěli zalít betonem. A jak se tam tak plácal v blátě, ze stěn začaly vylézat kousky těl, jako kdyby se odkrylo nějaké staré pohřebiště. Akorát že ta těla tak stará nejsou.“

Li udiveně hvízdal. Dokázal si to celé představit. Mediální poprask. Ne na čínské straně, ta vytiskne jen to, co se jí řekne. Ale západní média se takto kontrolovat nedala. „Byla tam i televize?“ zeptal se.

„Vysílala přímo z místa té parády živě přes satelit,“ přitakal Wu se zjevným pobavením. „Vypadá to, že tamější mocní si dělají starosti. Těla v základech banky asi nejsou zrovna žádoucí a Američani podle všeho začali zvažovat, že z toho vycouvají.“

„Jsem si jistý, že to ty oběti bude moc mrzet, až se to do-slechnou,“ řekl Li.

Wu se uchechtl a natáhl se na zadní sedadlo pro tučnou složku, kterou položil Limu do klína. „To je spis k té holce, co jsme našli v Pekingu. Budete mít dost času si to připomenout během letu, který vyráží...“ podíval se na hodinky, „...za dvě hodiny a pár minut.“ Zašklebil se. „Dost času na to, abyste si mohl sbalit tašku na cestu.“

* * *

Li seděl na okraji postele. Z ulice k němu pronikal slabý sluneční svit skrze poslední zvadlé listy na stromech, které v létě dotvářely stinné loubí nad ulicí Čeng-i. Ze stěny se na něj usmívala vlídná tvář. Měla husté černé kudrny protkané stříbrem a pokožku, která zůstala překvapivě téměř bez vrásek. Byl to jeho strýc I-fu, s nímž více než deset let sdílel byt v druhém patře

policejního bytového domu v areálu ministerstva. Limu pořád chyběl. Scházela mu ta rošťácká jiskra, kterou měl v očích, když se Liho pokoušel na každém kroku nachytat, předat mu své životní zkušenosti a naučit ho laterálnímu myšlení. *Ďábel se skrývá v podrobnostech a pravda zrovna tak*, říkával. Kdykoliv Li pomyslel na okolnosti strýcovy smrti, žaludek se mu stáhl úzkostí. Často se probouzel uprostřed noci s krvavým výjevem před očima. Býval to I-fuův pokoj, ale teď patřil Sin-sin. Často po Lim chtěla, aby jí vyprávěl příběhy o starém pánovi, který se na ni usmíval ze zdi. A on si na to vždycky našel čas.

Zdráhavě vstal a vrátil se do svého pokoje. Měl pocit, že I-fuův přízrak ho bude pronásledovat až do konce života. Kdykoliv Li selhal, předhodili mu jej jako příklad, jež by měl následovat, zatímco každý úspěch přisuzovali strýcovu vlivu. Ti, kdo mu záviděli postavení a všechno, co dokázal, tvrdili, že toho dosáhl jen díky strýcovým konexím. A všichni nadřízení, kteří s I-fuem pracovali, dali Limu jasně najevo, že strýcovy šlépěje jsou příliš velké na to, aby v nich mohl kráčet. Při každém vyšetřování měl navíc pocit, že starý pán stojí vedle něj a šeptá mu do ucha své rady. *Je zbytečné trápit se tím, co mohlo být. Odpověď se vždy skrývá v podrobnostech, Li. Vždycky. Nechat si přesklít rozbité zrcadlo přináší štěstí. Úrodnou půdu má, kdo pilně orá.* Dal by cokoliv za to, aby mohl znovu slyšet jeho hlas.

Rychle ze sebe svlékl uniformu a po osvobození z naškrobeného vězení se mu okamžitě ulevilo. Natáhl si džíny, bílé tričko a svou oblíbenou starou bundu z hnědé kůže a začal si balit oblečení do cestovní tašky. Když na komodě zahlédl jednu ze Sin-sininých knížek, zarazil se. Musí ještě poprosit Mej Jüan, aby dítě pohlídala, než se vrátí ze Šanghaje. Margaret o to požádat nemohl.

Chvilí jen seděl, ztracený ve svých myšlenkách, potom se natáhl k nočnímu stolku a vzal do ruky Margaretin hřeben. Uvolnil